

Gobierno de Cataluña ha de ser controlado por la Perturbación Nacional del Trabajo.

¡No podíamos llegar a mayor vergüenza! Cuando aquellos modernos electores, alucinados por las percalinas e himnos patrióticos se inclinaron hacia las modernas Izquierdas y se den cuenta a donde tienen su mano derecha: ¡no serán pocos los palos que se van a repartir, entre las huestes que hicieron posible la elevación a gobernantes a esos insignes aventureros!

La clase patronal de Cataluña y otras clases

que fiaron en la verborrea estridente y trasnochada de los redentores de nuestra Patria y que desoyendo la voz del Sr. Lerroix que con espíritu de sacrificio y en honor a Cataluña, les recomendaba el voto para las Constituyentes, de aquella patriótica y discutida candidatura, y se den cuenta del error cometido al ver pasar el cadáver de Cataluña (frase del Ministro de la Gobernación) por delante de sus hogares, entonces tratarán de formar el frente único: Pero quizá sea demasiado tarde.

JOSÉ CRESPI.

per un carrer al nom d'enric galrrey

Al pronunciar el nom d'En Galrrey, el pensament vola rapidament cap al paisatge d'Olot unificant la naturalesa d'aquest país per ell tan estimat, amb l'artista insigne, la mort del qual deixà un buit difícil d'omplir dintre el desenrotllament del paisatgisme català de la seva època.

Pocs pintors com En Galrrey han sapigut posar en les teles, tot allò de veritat que hi ha d'haver en el vostre paisatge.

No serieu justos, si arribessiu a creure que la naturalesa del vostre país fou el que l'ajudà a conquerir la merescuda reputació que Catalunya li atribueix, sinó, molt al contrari:

En Galrrey, fou l'artista que amb el seu talent va sapiguer plasmar admirablement el paisatge olotí, contribuint per tant, en acreditar-lo una vegada més.

Quantes vegades m' havia parlat d'Olot, a mi, que no en soc fill, amb el mateix interès que ho faria qualsevol olotí extraordinàriament enamorat de la seva terra. Aquells elogis que sovint us dedicava tenien però un sentit profundament interessants per vosaltres. Eren els elogis desinteressats que dedicava un renombrat artista, a una terra que no es pas la seva precisament.

Sovint em parlava d'En Vayreda (pare) d'En Francesc, d'En Pascual i, sobretot, dedicava una gran atenció pels artistes joves, per aquells els quals ell havia vist començar amb el deliri propi del vailet que veu en l'art l'esperança de conquerir la glòria com a única felicitat.

Però, no és pas això precisament. Ço essencial

és la distinció que reb Olot d'haver sigut interpretat el seu paisatge d'una manera interessant per un dels més eminents paisatgistes catalans, i més, si es té en compte que la major part de l'obra pictòrica d'En Galrrey es desenrotlla dins l'ambient de la vostra natura.

El poble d'Olot doncs, té un deure a complir amb aquest home senzill el qual, ben desinteressadament, col·labora en augmentar el prestigi d'aquesta terra essencialment bella, el prestigi de la qual, gràcies a uns quants artistes d'una valor indiscutible, ha traspassat ja els límits de Catalunya.

Aquest deute, el poble d'Olot pot complir-lo sense gaire esforç, donant el nom d'aquest il·lustre pintor a un dels molts carrers que posseïeix com un santoral a l'aire lliure, per exemple, el carrer de Sant Rafel, el qual si no recordo malament és un dels més concorreguts de la vostra ciutat.

No m'atveixo pas ara, tampoc n'hi ha necessitat, en donar les orientacions necessàries perquè aquesta meva idea sigui portada a terme. Sé perfectament que els meus amics d'Olot trobaran raonada aquesta meva iniciativa, i que com una cosa justa obtindran de l'Ajuntament l'apoi necessari perquè el nom del gran paisatgista català que fou N'Enric Galrrey, figuri en un dels millors carrers d'aquesta ciutat que ell havia estimat d'una manera extraordinària.

A. F.

Barcelona 12-8-1931.